ORGANIZAREA ŞI COMPETENŢA CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII. NOŢIUNI GENERALE. ASPECT COMPARAT

Andrei NEGRU,
doctor în drept, conferenţiar universitar (USM)

SUMMARY

The process of legal regulation of the Superior Council of Magistracy (SCM) organization and functioning differs in the European legislative systems. Mandatory general requirements on this process can be noted, however specific requirements of primordial importance for the process of legal regulation of SCM organization and functioning, also emerge from state to state.

Consiliul Superior al Magistraturii ca organ suprem al puterii judecătoreşti este o instituţie relativ nouă în sistemul organelor puterii de stat. Problema independenţei justiţiei de aceea şi este atât de actuală în prezent. Cu toate că s-a stabilit practic în toate legile fundamentale ale statelor contemporane principiul separaţiei puterilor ca unul fundamental în procesul de organizare şi funcţionare a aparatului de stat şi ca o condiţie de existenţă a unui regim democratic, totuşi, a treia putere s-a aflat o perioadă îndelungată de timp sub controlul absolut al celorlalte două puteri (mai ales, sub controlul puterii executive). Fenomenul menţionat nu este caracteristic pentru un stat în parte, el persistă practic în toate statele contemporane. Toate standardele ce determină independenţa justiţiei poartă un caracter vag şi nedeterminat. Ambiguitatea reglementării este determinată de două condiţii:

1) Insuficienţa surselor financiare necesare pentru promovarea unei justiţii independente;

2) Lipsa interesului de a adopta acte normative în domeniu şi tratate internaţionale, pentru evitarea existenţei unei a treia puteri cu adevărat independente.

Ne convingem în primul rând de lipsa independenţei puterii judecătoreşti în lumea contemporană chiar şi prin exemple de activitate jurisdicţională a Judecătoriei Supreme a SUA după alegerile prezidenţiale din 2000, precum şi, probabil, prin poziţia Judecătoriei Supreme a Ucrainei după al doilea tur de alegeri prezidenţiale.

Independenţa justiţiei şi a puterii judecătoreşti în general este o condiţie obiectivă de existenţă a lumii contemporane. Toate conflictele armate actuale ar fi putut fi evitate, dacă în procesul de soluţionare a lor s-ar fi apelat la o instanţă de judecată cu adevărat independentă. Însă în acest caz partea care ar pierde cauza putea fi alta... Actualmente, dreptul se prezintă ca o valoare socială de o importanţă tot mai deosebită. Procesul de realizare a lui etse în perfecţionare. Anume aici, în domeniul realizării dreptului, se manifestă importanţa independenţei puterii judecătoreşti, iar lipsa ei – în procesul realizării ineficiente sau nerealizării în genere a normelor juridice. Un factor determinatoriu pentru procesul de consolidare a unei justiţii independente porneşte, în viziunea noastră, anume de la organul suprem al autorităţii judecătoreşti – Consiliul Superior al Magistraturii. Modul de organizare şi funcţionare a lui determină în mare măsură calitatea actului de justiţie, organizarea şi funcţionarea justiţiei. Astfel, în continuare vom efectua o analiză comparativă a Consiliului Superior al Magistraturii în aspect organizaţional şi funcţional bazându-ne pe legislaţiile naţionale ale unor state europene. Prin intermediul analizei comparative avem posibilitatea de a ne determina referitor la modul de organizare a instituţiei menţionate şi la o activitate mai eficientă a ei.

Consiliul Superior al Magistraturii în Franţa

Primul Consiliu Superior al Magistraturii în Franţa a fost fondat în anul 1883. Confirmarea în normele constituţionale a avut loc însă cu mult mai târziu, în anul 1946. Organiazrea Consiliului Superior al Magistraturii în Franţa a fost foarte diferită şi de la organizarea unei structuri cu caracter politic s-a ajuns la formarea şi activitatea uneia cu caracter mixt. Aspectul organizaţional al Consiliului nu s-a finisat, deoarece însăşi ideea de a pierde controlul asupra autorităţii judecătoreşti din partea celorlalte două puteri este destul de greu acceptată chiar şi în aşa stat cu aspiraţii democratice cum este Franţa, fenomen menţionat şi în statele din spaţiul ex-sovietic.

Componenţa Consiliului este stabilită de art. 65 din Constiutţie. Conform Legii Supreme, Preşedintele

Consiliului Superior al Magistraturii este Preşedintele Republicii, iar calitatea de vicepreşedinte este deţinută de către Ministrul Justiţiei[1]. Conform unei modificări constituţionale, Consiliul Superior al Magistraturii posedă două secţiuni (formaţii): una competentă pentru judecători, alta competentă pentru procurori.

Formaţiunea competentă pentru judecători este alcătuită pe lângă Preşedintele Republicii şi Ministrul Justiţiei, din 5 judecători (magistrats du siege), un magistrat al parchetului, un consilier de stat, desemnat de Consiliul de Stat, şi trei personalităţi care nu aparţin nici Parlamentului şi nici ordinului judiciar, desemnate de Preşedintele Republicii, Preşedintele Adunării Naţionale şi Preşedintele Senatului.

Formaţiunea competentă pentru procurori este alcătuită, pe lângă Preşedintele Republicii şi Ministrul Justiţiei, din 5 magistraţi ai parchetului, un judecător, un consilier de stat şi trei personalităţi, desemnate în condiţiile sus-menţionate.

Exigenţe. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii sunt aleşi pentru un mandat de 4 ani, care nu poate fi reînnoit imediat (art. (6) alin. (1) din Legea organică nr. 94-100 din 5 februarie 1994, asupra Consiliului Superior al Magistraturii). Ei nu pot exercita în timpul mandatului profesia de avocat, de funcţionar public şi nici îndeplini un mandat electiv.

Atribuţii. Prima categorie de atribuţii ce-i sunt conferite Consiliului Superior al Magistraturii vizează numirea magistraţilor. Gradul de implicare a Consiliului Superior al Magistraturii este foarte diferit în procesul de numire a judecătorilor. Conform reglementării actuale în domeniu, formaţiunea pentru judecători face propuneri pentru numirea magistraţilor (judecători) de la Curtea de Casaţie, pentru numirea primilor-preşedinţi ai curţilor de apel şi pentru preşedinţii tribunalelor de mare instanţă. Decizia de numire se ia în cadrul unei şedinţe restrânse la care participă Preşedintele Republicii, Ministrul Justiţiei, directorul serviciilor judiciare, secretarul administrativ, un consilier tehnic al Preşedintelui şi raportorul Consiliului. Toţi magistraţii sunt numiţi cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii. Este necesar a menţiona că formaţiunea supusă caracterizării nu are atribuţii în domeniul numirii judecătorlor care nu sunt magistraţi de carieră (de la tribunalele de comerţ, de la tribunalele de muncă).

Consiliul Superior al Magistraturii joacă şi rolul unui consiliu disciplinar. Şedinţele respective sunt prezidate de Prim-preşedintele Curţii de Casaţie. În cazul procurorilor – este prezidată de Procurorul General al Curţii de Casaţie. Consiliul menţionat nu aplică măsuri disciplinare, dar emite numai un aviz în scopul aplicării sancţiunii de către Ministrul Justiţiei. Avizul, la rândul său, are un rol hotărâtor, deoarece Ministrul Justiţiei nu poate aplica o sancţiune mai aspră decât cea indicată în aviz şi, în genere, nu poate aplica o sanţiune dacă organul menţionat colegial nu o stabileşte.

Procedura disciplinară. Se declanşează în cazul tuturor magistraţilor de către Ministrul Justiţiei. Preşedintele formaţiunii competente în examinare numeşte un raportor dintre membrii săi căruia i se încredinţează şi sarcina de a efectua o anchetă cu privire la fapta săvârşită. Magistratul poate fi ascultat şi poate lua cunoştinţă de materialele dosarului disciplinar. În şedinţă poate fi asistat de către un coleg sau de un avocat. Şedinţa consiliului disciplinar este publică. Decizia consiliului disciplinar se motivează şi se comunică judecătorului în cauză. Deciziile pronunţate pentru judecători diferă de deciziile pronunţate pentru procurori. Deciziile pronunţate de colegiul disciplinar al judecătorilor sunt obligatorii pentru Ministrul Justiţiei, el având în competenţă executarea acestor decizii. Dacă la etapa iniţială de activitate se considera că decizia consiliului disciplinar al judecătorilor nu era succeptibilă de nici un recurs (art. 57 alin. (1) din Ordonanţa nr. 58-1270 din 22 decembrie 1958), în prezent se consideră că se vorbeşte de o hotărâre pronunţată de o jurisdicţie administrativă şi care poate fi atacată în faţa Consiliului de Stat pe calea recursului de casaţie. Consiliul disciplinar al procurorilor emite doar un aviz care este transmis Ministrului Justiţiei. La rândul ei, decizia Ministrului Justiţiei constituie un act administrativ şi nu un act jurisdicţional.

Concluzii. Modul de organizare a CSM în Franţa este direct determinat de dezvoltarea sistemului administrativ francez. Astfel, putem explica (dar nu justifica) prezenţa Preşedintelui statului în calitate de Preşedinte al CSM şi a Ministrului Justiţiei în calitate de vicepreşedinte. La fel, menţionăm o particularitate de competenţă a CSM în domeniul numirii judecătorilor ce se atribuie tribunalelor de comerţ şi tribunalelor din materia dreptului muncii (ce nu sunt magistraţi de carieră). Suntem de părere că această delimitare îngustează sfera de acţiune a Consiliului şi-i diminuează autoritatea.

Consiliul Superior al Magistraturii în Italia

Organizarea. În Italia, Consiliul Superior al Magistraturii este o instituţie de o deosebită importanţă în garantarea independenţei magistraturii şi a imparţialităţii membrilor ce o compun. De aceea, s-a acordat o atenţie deosebită însuşi modului de constituire a acestuia. Conform art. 104 al Legii Fundamentale, CSM este prezidat de Preşedintele Republicii. Prim-preşedintele şi Procurorul General al Curţii Supreme de Casaţie sunt membri de drept din Consiliul Superior al Magistraturii. Ceilalţi 30 membri

sunt aleşi în proporţie de 2/3, dintre magistraţii de toate categoriile, iar 1/3 – de către ambele Camere ale Parlamentului, dintre profesorii de ştiinţe juridice titulari şi dintre avocaţii cu peste 15 ani vechime în profesie. Consiliul alege şi un vicepreşedinte dintre membrii desemnaţi de Parlament[2].

Termenul mandatului este de patru ani şi nu poate fi reînnoit imediat. În timpul executării funcţiei de membru al Consiliului aceştia nu pot fi avocaţi activi şi nici nu pot face parte din Parlament sau dintr-un consiliu regional. Prezenţa Preşedintelui Curţii Supreme de Casaţie şi a Procurorului General al Curţii Supreme de Casaţie, precum şi a unor membri cooptaţi din rândurile cadrelor didactice universitare şi ale avocaturii sunt elemente de natură a oferi mai multă obiectivitate acţiunii administrative şi disciplinare a Consiliului Superior al Magistraturii.

Autoguvernarea magistraturii nu poate fi realizată numai de persoane din cadrul profesiei, căci o atare structurare a unui asemenea organism poate conduce la constituirea unui mecanism de castă, închis, ce ar influenţa chiar acţiunile de activitate disciplinară a acelor membri care comit abateri grave, incompatibile cu statutul de magistrat.

Structura. Consiliul Superior al Magistraturii este împărţit în mai multe comisii care sunt împuternicite cu soluţioanrea diferitelor probleme din competenţa acestui organism. Una din comisii examinează plângerile persoanelor private sau rapoartele conducătorilor de birouri judiciare, îndreptate împotriva magistraţilor. Comisia poate propune declanşarea unei acţiuni judiciare Ministrului Justiţiei sau, după caz, Procurorului General al Curţii Supreme de Casaţie. Există, de asemenea, o comisie competentă pentru evaluarea periodică a pregătirii judecătorilor, în scopul trecerii lor dintr-un grad inferior în unul superior. O a treia comisie are în competenţa sa acordarea de avize pentru modificarea legislaţiei în materia organizării judiciare sau a administrării justiţiei.

Activitatea de tragere la răspundere disciplinară se realizează de o secţie specială – secţia disciplinară – care este compusă din 9 membri ai Consiliului Superior al Magistraturii şi aleşi de acesta. Secţia este condusă de către vicepreşedintele Consiliului Superior al Magistraturii. Este privită ca un organ de natură jurisdicţională. Deciziile acestei secţii pot fi atacate cu recurs în faţa Curţii de Casaţie. Pot depune recurs: magistratul acuzat, Ministrul Justiţiei, Procurorul General.

Concluzii: Organizarea CSM în Italia demonstrează ataşamentul faţă de acele tradiţii ce determină consolidarea şi independenţa justiţiei. Este necesar a menţiona următoarele aspecte, care, în viziunea noastră, s-ar privi ca benefice:

1) Termenul mandatului de membru a CSM nu poate fi reînnoit imediat.

2) Sunt reuşit distribuite competenţele prin formarea secţiunilor specializate în interiorul CSM.

3) Deciziile secţiei disciplinare a CSM pot fi atacate cu recurs în faţa Curţii de Casaţie.

Consiliul Superior al Magistraturi în Portugalia îndeplineşte, ca şi în majoritatea statelor civilizate, două funcţii importante – funcţia de administrare şi fincţia disciplinară. Instituţia respectivă în Portugalia este de origine veche, iniţial fiind determinată de către o lege din anul 1892 şi se prezenta ca un organ cu funcţii disciplinare. Actualul Consiliu Superior al Magistraturii portughez este stabilit prin intermediul Constituţiei din anul 1976. Consiliul Superior al Magistraturii poartă un caracter specific în Europa, deoarece el este caracterizat prin trei instituţii cu funcţii asemănătoare – Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Superior al Ministerului Public şi Consiliul Superior al Tribunalelor administrative şi financiare. Prezenţa pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii a încă două se justifică prin faptul că Ministerul Public formează un corp de magistraţi distinct de cel din justiţie şi poartă un caracter autonom. Acelaşi fenomen persistă şi la justificarea existenţei celui de-al treilea Consiliu ce administrează magistraţii din sfera administrativă şi financiară, care, la rândul lor, formează un ordin judiciar distinct şi separat. În Portugalia, Consiliul Superior al Magistraturii este caracterizat prin funcţiile sale administrative. De aceea, Consiliul Superior al Magistraturii este considerat de doctrina portugheză un organ constituţional independent al administraţiei.[3] Modul de creare a acestui organ în Portugalia îi conferă acestuia un loc aparte în dreptul comparat. Din aceste considerente, se prezintă ca un adevărat model de organ independent al magistraturii, autonom faţă de executiv şi destul de independent chiar şi faţă de legislativ.

Conform articolului 220 din Constituţia Portugaliei, Consiliul Superior al Magistraturii este compus din 17 membri: Preşedintele Trtibunalului Suprem al Justiţiei, doi membri numiţi de preşedinte, 7 membri aleşi de către Parlement şi 7 judecători aleşi de către colegii lor. Regulile ce garantează independenţa judecătorilor se referă şi la membrii Consiliului Superior al Magistraturii.[4] Preşedintele Consiliului Superior al Magistraturii îşi exercită funcţiile sale pe tot parcursul mandatului de Preşedinte al Tribunalului Suprem al Justiţiei. Cei 7 judecători aleşi din corpul judecătoresc au un mandat de 3 ani, care nu poate fi reînnoit. Ceilalţi 7 membri, aleşi de către Parlament, îşi exercită funcţiile pe durata mandatului legislativ. Această soluţie este destul de criticată, deoarece contravine, într-o măsură oarecare, principiilor de formare a organelor

magistraţilor. De menţionat, în- deosebi, o posibilă influenţă politică, care nu poate fi admisă nici teoretic. Totuşi, pericolul respectiv este diminuat de faptul că aceşti 7 membri ai Consiliului sunt aleşi cu o majoritate de 2/3 din deputaţii prezenţi, fenomen ce determină forţele politice să ajungă la anumite compromisuri, dar, totuşi, nu la cele mai reuşite.

Activitatea Consiliului Superior al Magistraturii în Portugalia se desfăşoară în cadrul şedinţelor plenare sau în cadrul comitetului permanent. Plenul formează componenţa Consiliului Superior al Magistraturii. Comitetul permanent este format din preşedinte şi vicepreşedinte, un judecător de la curţile de apel, doi judecători de primă instanţă, un membru numit de Preşedintele Republicii şi doi membri aleşi de Parlament.

Plenul este competent la examinarea cazurilor referitoare la judecătorii Tribunalului Suprem al Justiţiei şi judecătorii curţilor de apel. Adoptă regulamente interne, validează rezultatele electorale şi posedă competenţe consultative.[5]

Comitetul posedă competenţă în privinţa judecătorilor de primă instanţă şi în privinţa oricăror alte atribuţii, cu exepţia celora de la Plen. Funcţiile Consiliului Superior al Magistraturii sunt de natură administrativ-disciplinară. El este un organ de decizie referitoare la problemele numirii, suspendării, transferării şi promovării magistraţilor (art. 219 din Constituţia Republicii Portugalia).[6] Respectiv, ca orice alt organ de gestiune a magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii din Portugalia posedă şi împuterniciri de consiliu disciplinar. Este necesar a menţiona că organul caracterizat posedă şi unele atribuţii cu caracter consultativ, ca, de exemplu, propunerea de măsuri de perfecţionare a instituţiilor judiciare (pe care le adresează Ministrului Justiţiei)[7], adoptarea de avize referitoare la legile cu privire la organizarea judecătorească şi la administrarea justiţiei.

Concluzii: În baza celor selectate şi expuse recent, referitoare la caracteristica CSM al Portugaliei, menţionăm modul nu chiar reuşit de selectare a candidaţilor pentru instituţia caracterizată. În Portugalia, ca şi în Franţa, sunt prezente trei consilii diferite, ceea ce este absolut incorect şi duce la diminuarea şi dispersarea autorităţii judecătoreşti. Şi, în sfârşit, modul de alegere reflectat prin durata mandatului, care diferă la diferite categorii de membri ai CSM.

Spania. Consiliul General al Puterii Judiciare

Prevederile art. 122 al Constituţiei Regatului Spania determină că Consiliul General al Puterii Judiciare este organul de conducere a acestei puteri.[8] Această reglementare utilizează formularea „organo de gobierno" şi determină o manifestare de autoguvernare a magistraturii – este ideea Constituţiei spaniole, dar şi a altor legi fundamentale ale statelor europene. Problema primordială în acestă situaţie este a componenţei instituţiei menţionate. Sistemele legislative se află într-o permanentă căutare a unor soluţii ce ar permite dezvoltarea spiritului de obiectivitate şi imparţialitate a unei asemenea guvernări atât de necesare magistraturii şi statului de drept.

Conform art. 122 alin. (3) al Legii Fundamentale a Spaniei[9], Consiliul Superior al Magistraturii este compus din Preşedintele Tribunalului Suprem, în calitate de Preşedinte al Consiliului, şi 20 de membri numiţi de rege pe un termen de 5 ani. Coraportul lor conform criteriului profesional este următorul: 12 – judecători şi magistraţi de la toate categoriile de instanţe judiciare; 4 judecători sunt propuşi de către Congresul judecătorilor şi 4 de Senat; în aceste două cazuri candidaturile sunt alese cu o majoritate calificată de 3/5 de către avocaţi şi judecători cu o vechime în profesie de 15 ani (respectiv, de membrii Senatului)[10]. Devine evidentă componenţa structurală a Consiliului General al Puterii Judiciare: judecători şi alte categorii de jurişti. Totuşi, preponderenţa este de partea judecătorilor. Consiliul General al Puterii Judiciare este caracterizat ca un organ situat aparte de puterea judiciară, dar care, totodată, este diferit şi faţă de executiv.[11]

Consiliul General al Puterii Judiciare se caracterizează prin următoarea organizare: Preşedintele, vicepreşedintele, Plenul, Comisia permanentă, Comisia disciplinară şi Comisia de calificare.

Plenul are în competenţă următoarele atribuţii**:**

- propunerile de numire a Preşedintelui şi a vicepreşedintelui Consiliului;
- propunerile de numire a membrilor Tribunalului Constituţional;
- propunerile de numire a preşedinţilor de secţii ale Tribunalului Suprem;
- propunerile de numire a preşedinţilor tribunalelor supreme de justiţie ale comunităţilor autonome;
- soluţionarea recursurilor asupra deciziilor adoptate de Comisia permanentă şi de Comisia disciplinară;
- soluţionarea cererilor de reabilitare propuse de către Comisia disciplinară;
- exercitarea puterii de reglementare conferite de lege Consiliului;
- aprobarea bugetului anual şi elaborarea bugetului Consiliului.

Comisia permanentă este formată din 5 persoane – preşedintele şi patru membri care sunt aleşi de către Plen, evident, din componenţa sa. Atribuţiile sale sunt limitate şi se reduc la pregătirea şedinţelor Plenului, evidenţa respectării şi executării corespunzătoare a deciziilor Plenului, numirea judecătorilor şi magistraţilor, pentru care nu este

prevăzută competenţa Plenului, elaborarea politicii de promovare în cadrul carierei judiciare.

Comisia disciplinară este aleasă de către Plen cu o majoritate de 3/5 din numărul său. Este formată din 5 membri – trei din rândurile persoanelor cu carieră judiciară şi doi din afara acesteia. Stabilirea şi aplicarea sancţiunilor disciplinare este una dintre funcţiile esenţiale ale Consiliului General al Puterii Judiciare.

Comisia de calificare este formată conform aceloraşi reguli ca şi Comisia disciplinară şi se referă, după competenţă, la pregătirea criteriilor de calificare a judecătorilor.

Consiliul General al Puterii Judiciare are o competenţă tradiţională, asemănătoare cu a organelor similare din alte state democratice europene. Totuşi, sunt necesare două precizări ce determină particularul de competenţă a organului spaniol caracterizat. Prima şi cea mai importantă precizare este competenţa de reglementare a Consiliului General al Puterii Judiciare. Prin lege organică, organului respectiv i se permite să adopte regulamente referitoare la personalul său, la organizarea şi funcţionarea instituţiei în conformitate cu legislaţia existentă. De asemenea, Consiliul poate adopta regulamente suplimentare referitoare la: sistemul de admitere a candidaţilor, modalităţile de susţinere a examenelor, situaţia administrativă a judecătorilor, regimul incompatibilităţilor, stabilirea tabloului de promovare, inspecţia judecătorilor şi tribunalelor. A doua precizare se referă la regimul disciplinar particular al judecătorilor şi magistraţilor şi la procedurile corespunzătoare. Aplicarea sancţiunilor nu este competenţa exclusivă a Comisiei disciplinare, dar, în dependenţă de gravitatea încălcării, poate fi aplicată şi de Preşedintele Consiliului General al Puterii Judiciare sau de Plen.

Este necesar a menţiona că aspectele negative în fenomenul reglementării CSM sunt determinate de nedorinţa puterii de a crea un consiliu pe deplin viabil, care ar determina, la rândul său, o justiţie consolidată şi independentă.

În context menţionăm şi prezenţa unor premise determinatorii pentru organizarea Consiliului Superior al Magistraturii:

1. Ne convingem că este complicat de a forma o instituţie absolut apolitică ce s-ar ocupa de organizarea şi realizarea justiţiei. Este necesar a tinde spre o paritate relativă de reprezentanţă în rândurile membrilor săi şi de a aprecia prezenţa unei independenţe politice la adoptarea deciziilor.

2. Prezenţa toleranţei din partea membrilor CSM în procesul de adoptare a deciziilor.

3. Stabilirea unui aparat executiv, prin intermediul căruia CSM şi-ar realiza activitatea sa.

4. Competenţele CSM se răsfrâng asupra tuturor magistraţilor – atât din instanţele judecătoreşti, cât şi din procuratură (în această situaţie, integrarea procuraturii în cadrul Ministerului Justiţiei devine o procedură de timp, dar inevitabilă).

5. Elaborarea unor norme procedurale ce ar determina exact competenţa compartimentelor structurale ale CSM, fapt ce ar putea împiedica abuzurile.

6. Activitatea CSM poate fi eficientă numai atunci când procuratura va fi controlată de Ministerul Justiţiei.

7. CSM ca organ suprem al autorităţii judecătoreşti trebuie să se prezinte ca flagman doctrinar în dezvoltarea justiţiei – atât în procesul de organizare, cât şi în cel de realizare a ei.

Menţionând că organizarea şi competenţa CSM nici pe departe nu este apropiată de perfecţiune chiar şi în statele cu bogate tradiţii în domeniu, mai putem identifica o sferă de activitate a CSM, şi anume: – colaborarea cu instituţiile similare din alte state în scopul uniformizării reglementării lui organizaţionale şi funcţionale şi a justiţiei în ansamblu.

Putem concluziona prezenţa unor diversificate reglementări în domeniu, determinate de factorii obiectivi şi subiectivi manifestaţi pe parcursul dezvoltării istorice. Diversitatea apare ca un aspect deosebit de important în procesul de reglementare. Este necesar a conştientiza că acest organ nu trebuie format orbeşte după un model oarecare; procesul de formare impune o abordare complexă ce necesită o evaluare minuţioasă a factorilor particulari naţionali.

Note:

[1] Le Constitutions de l`Europe des Douze. Textes rassemblés et présentés par Henri Oberdorff, La Documentation française. – Paris, 1992, p. 136.

[2] *Ibidem*, p. 242.

[3] J. Miranda. *Le Conseil supérieur de la magistrature.* – În: *Les Conseils supérieurs de la magistrature en Europe*, La Documentation francaise. – Paris, 1999, p. 267.

[4] *A se vedea:* Le Constitutions de l`Europe des Douze. Textes rassemblés et présentés par Henri Oberdorff, La Documentation française. – Paris, 1992, p. 333.

[5] I. Leş. *Sisteme judiciare comparate.* – Bucureşti: All Beck, 2002, p. 461.

[6] Le Constitutions de l`Europe des Douze. Textes rassemblés et présentés par Henri Oberdorff, La Documentation française. – Paris, 1992, p. 333.

[7] În componenţa Consiliilor Superioare ale Magistraturii din alte state este inclus şi Ministrul Justiţiei. Fenomen ce denotă o coordonare eficientă dintre puterea executivă şi justiţie.

[8] Le Constitutions de l`Europe des Douze. Textes rassemblés et présentés par Henri Oberdorff, La Documentation française. – Paris, 1992, p. 111.

[9] *Ibidem*.

[10] Constitucion y tribunal constitucional. Edición preparada por Enrique Linde Paniagua, Doctor en Derecho, Civitas, 1999, p. 95.

[11] *A se vedea* în acest sens: L. Lopez Guerra. *Genése et role du pouvoir judiciaire.* – În: *Les Conseils supéieurs de la magistrature en Europe*, p. 185; la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial (BOE núm. 157, de 2 de julio de 1985). Por Acuerdo de 22 de abril de 1986, del Consejo General del Poder Judicial, se aprueba el Reglamento de Organización y Funcionamiento del Consejo General del Poder Judicial (BOE núm. 107, de 5 de mayo de 1986), modificado por el Acuerdo de 28 de enero de 1987 (BOE núm. 28, de 2 de febrero de 1987).